

Tweede Zondag van de Advent

8 december 2024

1^e lezing Bar. 5, 1 – 9

2^e lezing Fil. 1, 3 – 6. 8 – 11

Evangelie Lc. 3, 1 – 6

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

Het is een glorieuze karavaan, waarover de profeet Baruch in de eerste lezing gesproken heeft. Een stralende processie van het volk dat optrekt naar Jeruzalem. Een stralende processie die wij zijn, die de hele mensheid is, op weg naar de dag des Heren of in deze Advent, op weg naar het Kerstfeest. *Met de mantel van Gods gerechtigheid, op het hoofd de schitterende kroon van de Eeuwige. Alle bossen en geurige bomen geven schaduw aan Israël op Gods' bevel. God leidt het jubelende Israël in Zijn heerlijke licht.* Een prachtig visioen maar het is maar één beeld van deze Advent. U zult zich herinneren dat wij vorige week iets totaal anders gehoord hebben: *er zullen tekenen zijn aan zon, maan en sterren en op de aarde zullen volkeren in angst verkeren, radeloos door het gebulder van de onstuimige zee, de mensen zullen het besterven van schrik, in spanning om wat de wereld gaat overkomen.*

Twee heel verschillende uitdrukkingen, portretten van onze Adventtijd. Hoe kunnen we die met elkaar verenigen, wat is de band tussen beide? Een eerste sleutel wordt misschien gegeven door Sint Paulus in zijn brief aan de Romeinen. Hij schrijft: *ik ben ervan overtuigd dat het lijden van deze tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die ons geopenbaard zal worden.* De noodtoestand, de ontredde, die Jezus schildert in het Evangelie van vorige week, is als de barenweeën van een nieuwe tijd. Wij moeten door deze nood heen, door deze verdrukking heen, om uiteindelijk te komen tot de heerlijkheid die ons wacht. Het is onvermijdelijk, er komt geen nieuw leven tot stand, tenzij door de pijn waarmee wij sterven aan een oud leven. Het is een realiteit: die angst en die nood en die schrik. Maar het is ook een realiteit, de heerlijkheid die op ons wacht.

Er is misschien dan ook nog een tweede manier om de verhouding tussen de verdrukking aan de ene kant en de glorie aan de andere kant met elkaar te verbinden. Zijn het niet de twee zijden van het ene weefsel van de geschiedenis? De ene kant die wij zien en die een chaos lijkt: een wanorde, een oorlog, een aardbeving, maar de andere kant: Gods leiding door alles heen, een leiding die soeverein, onoverwinnelijk, glanzend, stralend, gerechtigheid is en leidt naar het plan, naar de vervulling die Hij klaar heeft. Twee zijden van het ene weefsel van de geschiedenis. Maar om die twee zijden te zien moeten wij het weefsel dus omdraaien. Moeten wij niet meer kijken naar die ene kant die reëel is, die wij ervaren, dag aan dag ervaren. Maar wij moeten het doek omkeren. Wij moeten onze blik omkeren naar de andere kant, wij moeten onze blik openen voor de onzichtbare werkelijkheid, die even reëel en nog veel reëler - want blijvend, Goddelijk onoverwinnelijk - is. Wij spreken in deze Advent zo vaak over bekering: dat is het, bekeren – omkeren, anders gaan kijken, Gods realiteit zien in onze realiteit die maar één kant is en niet de blijvende, definitieve kant. Wij zijn, in al die nood die ons omgeeft, wij zijn als gedoopte christenen al

die glorieuze karavaan. Wij worden al door Gods glorie omgeven als wij het maar zouden willen zien. Als wij het maar zouden willen toelaten.

Wij moeten ons bekeren, maar dat is geen moeten, dat is de grote uitnodiging die Hij, Jezus zelf, tot ons richt, die onze Moeder de Kerk vandaag tot ons richt om anders te gaan zien, om ons ogen te laten openen voor Gods licht. Dan gaan wij misschien ook heel anders bidden. Wij bidden natuurlijk in deze Advent voortdurend en terecht “kom Heer Jezus, kom”. Kom in ons leven, openbaar Uw glorie, wij verlangen naar U! Maar eigenlijk als we het goed zien, dan is het God die tot ons zegt, Jezus die tot ons zegt: kom! Hij hoeft niet naar ons te komen, wij worden uitgenodigd naar Hem te komen. *Kom tot Mij allen die belast zijt en onder zoveel zwaarte gedrukt, en Ik zal u verlichting schenken.* God verlangt naar ons, dierbare broeders en zusters. Hij verlangt naar ons *met de innigheid van Christus Jezus zelf*. Christus Jezus zelf is de uitdrukking van Zijn verlangen naar ons, een verlangen dat grondeloos, onvoorwaardelijk, totaal is: *Hij heeft ons bemind ten einde toe.*

Die twee verlangens, van ons naar God en van God naar ons, die komen samen, heel concreet in ons eigen leven. Wanneer wij naar elkaar uitgaan, wanneer wij naar elkaar kunnen verlangen *met de innigheid van Christus Jezus zelf*. Wanneer wij elkaar uit nodigen in onze ruimte, wanneer wij uitgaan naar de ruimte van de ander, wanneer wij de ander, ieder ander, mogen beminnen zoals Hij gedaan heeft, *ten einde toe*. Amen.